

De Musica

Flavius Magnus Aurelius Cassiodorus

2.V. De musica

1. Gaudentius quidam, de musica scribens, Pythagoram dicit huius rei invenisse primordia ex malleorum sonitu et cordarum extensione percussa. quem vir disertissimus Mutianus transtulit in Latinum, ut ingenium eius assumpti operis qualitas indicaret. Clemens vero Alexandrinus presbyter, in libro quem contra Paganos edidit, musicam ex Musis dicit sumpsisse principium, Musasque ipsas qua de causa inventae fuerint, diligenter exponit. nam Musae ipsae appellatae sunt apo tu maso, id est a quaerendo, quod per ipsas, sicut antiqui voluerunt, vis carminum et vocis modulatio quaereretur. invenimus etiam Censorinum, qui ad Quintum Cerellium scripsit de Natalis eius die, ubi de musica disciplina vel de alia parte mathesis non neglegenda disseruit; quoniam utiliter legitur, ut res ipsae penetralibus animae frequenti meditatione condantur.
2. Musica ergo disciplina per omnes actus vitae nostrae hac ratione diffunditur; primum, si Creatoris mandata faciamus et puris mentibus statutis ab eo regulis serviamus. quicquid enim loquimur vel intrinsecus venarum pulsibus commovemur, per musicos rithmos armoniae virtutibus probatur esse sociatum. musica quippe est scientia bene modulandi; quod si nos bona conversatione tractemus, tali disciplinae probamur semper esse sociati. quando vero iniquitates gerimus, musicam non habemus. caelum quoque et terra, vel omnia quae in eis dispensatione superna peraguntur, non sunt sine musica disciplina; nam Pythagoras hunc mundum per musicam conditum et gubernari posse testatur. 3. In ipsa quoque religione valde permixta est, ut sunt Decalogi decacordus, tinnitus cytharae, tympana, organi melodia, cymbalorum sonus. ipsum quoque Psalterium ad instar instrumenti musici nominatum esse non dubium est, eo quod in ipso contineatur caelestium virtutum suavis nimis et grata modulatio.
4. Nunc de musicae partibus, sicut est a maioribus traditum, prosequamur. musica scientia est disciplina quae de numeris loquitur, qui ad aliquid sunt his qui inveniuntur in sonis, ut duplum, triplum, quadruplum, et his similia quae dicuntur ad aliquid. 5. Musicae partes sunt tres: armonica-rithmica-metrica. armonica est scientia musica quae decernit in sonis acutum et gravem. rithmica est quae requirit incursionem verborum, utrum bene sonus an male cohaereat. metrica est quae mensuram diversorum metrorum probabili ratione cognoscit, ut verbi gratia heroicon, iambicon, heleiacon, et cetera. 6. Instrumentorum musicorum genera sunt tria: percussionalia-tensibilia-inflatilia. percussionalia sunt acitabula aenea et argentea, vel alia quae metallico rigore percussa reddunt cum suavitate tinnitus. tensibilia sunt cordarum fila sub arte religata, quae ammoto plectro percussa mulcent aurium delectabiliter sensum, in quibus sunt species cytharum diversarum. inflatilia sunt quae spiritu reflante completa in sonum vocis animantur, ut sunt tubae, calami, organa, pandoria et cetera huiuscemodi.
7. Restat nunc ut de symphoniis dicere debeamus. symphonia est temperamentum sonitus gravis ad acutum vel acuti ad gravem, modulamen efficiens sive in voce sive in flatu sive in percussione. symphoniae autem sunt sex: prima diatessaron, secunda diapente, tertia diapason, quarta diapason simul et diatessaron, quinta diapason simul et diapente, sexta disdiapason. I. diatessaron symphonia est quae constat ex ratione epitrita et fit ex sonis quattuor, unde et nomen accepit. II. diapente

symphonia est quae constat ex ratione emilia et fit sonibus quinque. III. diapason symphonia est quae etiam diocto dicitur. constat ex ratione diplasia, hoc est, dupla; fit autem per sonitus octo, unde et nomen accepit sive diocto sive diapason, quia apud veteres cytharae ex octo cordis constabant; diapason ergo dicta est quasi ex omnibus sonis constans. IIII. diapason simul et diatessaron symphonia est quae constat ex ratione quam habet xxiiii numerus ad octonarium numerum; fit autem per sonitus xi. V. diapason simul et diapente symphonia est quae constat ex ratione triplasia; fit autem per sonitus xii. VI. disdiapason, id est dupla diapason, symphonia est quae constat ex ratione tetraplasia; fit autem per sonos xv.

8. Tonus est totius constitutionis armonicae differentia et quantitas, quae in vocis accentu sive tenore consistit. toni vero sunt quindecim: hypodorus hypoastius hypophrygianus hypoaeolius hypolydium dorianus iastius phrygianus aeolianus lydianus hyperdorus hyperastius hyperphrygianus hyperaeolius hyperlydium. I. hypodorus tonus est omnium gravissime sonans, propter quod et inferior nuncupatur. II. hypoastius autem hypodorum hemitonio praecedens. III. hypophrygianus est hypoastium hemitonio, hypodorum tono praecedens. IIII. hypoaeolius est hypophrygium hemitonio, hypoastium tono, hypodorum tono semis praecedens. V. hypolydium est hypoaeolium hemitonio, hypophrygium tono, hypoastium tono semis, hypodorum ditono praecedens. VI. dorianus est hypolydium hemitonio, hypoaeolium tono, hypophrygium tono semis, hypoastium ditono, hypodorum duobus semis tonis, hoc est diatessaron symphonia, praecedens. VII. iastius est dorianus hemitonio, hypolydium tono, hypoaeolium tono semis, hypophrygium ditono, hypoastium duobus semis tonis, hoc est diatessaron symphonia, hypodorum tribus tonis praecedens. VIII. phrygianus est iastium hemitonio, dorianus tono, hypolydium tono semis, hypoaeolium ditono, hypophrygium duobus semis tonis, hoc est diatessaron symphonia, hypoastium tribus tonis, hypodorum tribus semis tonis, hoc est diapente symphonia, hypodorum quattuor tonis praecedens. X. lydianus est aeolium hemitonio, phrygianus tono, iastium tono semis, dorianus duobus tonis, hypolydium duobus semis tonis, hoc est diatessaron symphonia, hypoaeolium tribus tonis, hypophrygium tribus semis tonis, hoc est diapente symphonia, hypoastium quattuor tonis, hypodorum quattuor semis <tonis> praecedens. XI. hyperdorus est lydium hemitonio, aeolium tono, phrygianus tono semis, iastium duobus tonis, dorianus duobus semis tonis, hoc est diatessaron symphonia, hypolydium tribus tonis, hypoaeolium tribus semis tonis, hoc est diapente symphonia, hypodorum quinque <tonis praecedens>. XII. hyperastius est hyperdorus hemitonio, lydium tono, aeolium tono semis, phrygianus duobus tonis, iastium duobus semis tonis, hoc est diatessaron symphonia, dorianus tribus tonis, hypolydium tribus semis tonis, hoc est diapente symphonia, hypoaeolium quattuor tonis, hypophrygium quattuor semis, hypoastium quinque tonis, hypodorum quinque semis <praecedens>. XIII. hyperphrygianus est hyperastium hemitonio, hyperdorus tono, lydium tono semis, aeolium duobus, phrygianus duobus semis, hoc est diatessaron symphonia, iastium tribus tonis, dorianus tribus semis, hoc est diapente symphonia, hypolydium quattuor tonis, hypoaeolium quattuor semis, hypophrygium quinque, <hypoiastium quinque> semis, hypodorum sex, hoc est diapason symphonia, praecedens. XIV. hyperaeolius est hyperphrygianus hemitonio, hyperastium tono, hyperdorus tono semis, lydium duobus tonis, aeolium duobus semis, hoc est diatessaron symphonia, <phrygianus tribus tonis, iastium tribus semis tonis, hoc est diapente symphonia>, dorianus quattuor tonis, hypolydium quattuor semis, hypoaeolium quinque tonis, hypophrygium quinque semis, hypoastium sex tonis, hoc est diapason symphonia, hypodorum sex semis tonis <praecedens>. XV. hyperlydium est novissimus et acutissimus omnium, hyperaeolium hemitonio, hyperphrygianus tono, hyperastium tono semis, hyperdorus duobus tonis,

lydium duobus semis, hoc est diatessaron symphonia, aeolium tribus, phrygium tribus semis tonis, hoc est diapente symphonia, iastium quattuor tonis, dorium quattuor semis, hypolydium quinque, hypoaeolium quinque semis, hypophrygium sex tonis, hoc est diapason symphonia, hypoiastium sex semis tonis, hypodorum septem tonis <praecedens>. unde claret quoniam hyperlydius tonus omnium acutissimus septem tonis praecedit hypodorum omnium gravissimum. in quibus, ut Varro meminit, tantae utilitatis virtus ostensa est ut excitatos animos sedarent, ipsas quoque bestias, necnon et serpentes, volucres atque delfinas ad auditum suae modulationis attraherent.

9. Nam ut Orphei lyram, Syrenarum cantus tamquam fabulosa taceamus, quid de David dicimus, qui ab spiritibus immundis Saulem disciplina saluberrimae modulationis eripuit, novoque modo per auditum sanitatem contulit regi, quam medici non poterant herbarum potestatibus operari? Asclepiades quoque, medicus maiorum attestatione doctissimus, freneticum quandam per symphoniam pristinae sanitati reddidisse memoratur. multa sunt autem, quae in aegris hominibus per hanc disciplinam leguntur facta miracula. caelum ipsum, sicut supra memoravimus, dicitur sub armoniae dulcedine revolvi; et ut breviter cuncta complectar, quicquid in supernis sive terrenis rebus convenienter secundum Auctoris sui dispositionem geritur, ab hac disciplina non refertur exceptum.

10. Gratissima ergo nimis utilisque cognitio, quae et sensum nostrum ad superna erigit et aures suavi modulatione permulcet. quam apud Graecos Alypius, Euclides, Ptolomeus et ceteri probabili institutione docuerunt; apud Latinos autem vir magnificus Albinus librum de hac re compendiosa brevitate conscripsit, quem in bibliotheca Romae nos habuisse atque studiose legisse retinemus. qui si forte gentili incursione sublatus est, habetis Gaudentium, quem si sollicita intentione relegatis, huius scientiae vobis atria patefaciet. fertur etiam Latino sermone et Apuleium Madaurensem instituta huius operis effecisse. scripsit etiam et pater Augustinus de Musica sex libros, in quibus humanam vocem rhythmos sonos et armoniam modulabilem in longis syllabis atque brevibus naturaliter habere posse monstravit. Censorinus quoque de accentibus qui voci nostrae valde necessarii sunt, suutiliter disputavit, quos pertinere dicit ad musicam disciplinam; quem vobis inter ceteros transscriptum reliqui.